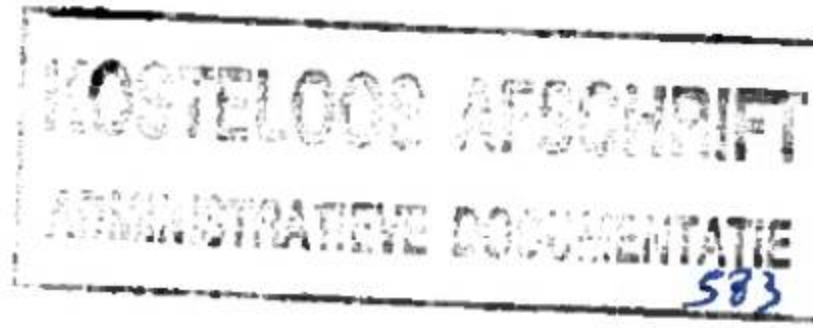

Expeditie afgeleverd
op 1 maart 2017
aan
R.R.D. 4020-4021
blz.

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.16.1177.N

, geboren te op , wo-
nende te Brasschaat,
beklaagde,
eiser,
met als raadsman mr. Joris Van Cauter, advocaat bij de balie te Gent,
tegen
WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMSE GEWEST, met kantoor te 1210
Sint-Joost-ten-Node, Koning Albert II-laan 19 bus 22,
eiser tot herstel,
verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Antwerpen, correctionele kamer, van 2 november 2016.

De eiser voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, drie middelen aan.

Advocaat-generaal Luc Decreus heeft op 20 februari 2017 ter griffie een schriftelijke conclusie neergelegd.

Op de rechtszitting van 28 februari 2017 heeft raadsheer Filip Van Volsem verslag uitgebracht en heeft de voornoemde advocaat-generaal geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste middel

1. Het middel voert schending aan van artikel 6.1 EVRM, artikel 14.5 IVBPR en artikel 204 Wetboek van Strafvordering, alsmede miskenning van de algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging: het arrest verklaart ten onrechte het hoger beroep van de eiser vervallen wegens de afwezigheid van nauwkeurig bepaalde grieven; uit de wetsgeschiedenis van artikel 204 Wetboek van Strafvordering blijkt dat het in beginsel en in de meeste gevallen volstaat dat op het grievenformulier de grieven worden aangekruist, wat de eiser heeft gedaan; voor de rubrieken schuldigverklaring, kwalificatie en vrijspraak heeft de eiser aangeduid dat die op alle telastleggingen slaan; uit het gegeven dat zo goed als alle rubrieken van het grievenformulier waren aangekruist, zeer algemene of niets zeggende bemerkingen werden gemaakt bij een aantal van de aangevinkte rubrieken en dat bepaalde rubrieken niet van toepassing waren, kan het arrest niet afleiden dat de eiser zijn grieven niet nauwkeurig heeft aangeduid en kan het hem niet van zijn hoger beroep vervallen verklaren; een dergelijk strikt formalisme is bovendien strijdig met het recht op een eerlijk proces.

2. Het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht van toegang tot de rechter, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, belet de lid-

staten niet om het instellen van rechtsmiddelen afhankelijk te maken van voorwaarden, voor zover die voorwaarden een wettig doel dienen en er een redelijke verhouding bestaat tussen de opgelegde voorwaarden en het nagestreefde doel. Die voorwaarden mogen niet ertoe leiden dat het recht op het instellen van het rechtsmiddel in de kern wordt aangetast. Bij de toepassing van die voorwaarden mag de rechter niet overdreven formalistisch zijn zodat de billijkheid van de procedure wordt aangetast of overdreven soepel zodat de opgelegde voorwaarden inhoudsloos worden.

3. Artikel 204 Wetboek van Strafvordering, zoals vervangen door artikel 89 van de wet van 5 februari 2016 houdende wijzigingen van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie, bepaalt:

“Op straffe van verval van het hoger beroep bepaalt het verzoekschrift nauwkeurig de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, met inbegrip van de procedurele grieven, en wordt het verzoekschrift binnen dezelfde termijn en op dezelfde griffie ingediend als de in artikel 203 bedoelde verklaring. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de eiser in hoger beroep of zijn advocaat, of door een ander bijzonder gevolmachtigde. In dit laatste geval wordt de volmacht bij het verzoekschrift gevoegd.

Dit verzoekschrift kan ook rechtstreeks worden ingediend op de griffie van de rechtbank of het hof waarvoor het hoger beroep wordt gebracht.

Daartoe kan een formulier, waarvan het model wordt bepaald door de Koning, worden gebruikt.

Deze bepaling geldt ook voor het openbaar ministerie.”

4. Het door artikel 204, derde lid, Wetboek van Strafvordering bedoelde grievenformulier werd vastgesteld met het koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid, Wetboek van Strafvordering.

5. Uit deze bepalingen en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat:

- de wetgever door het invoeren van de verplichting om de tegen het in eerste aanleg gewezen vonnis geformuleerde grieven nauwkeurig te bepalen een doelmatiger behandeling van de strafzaken in hoger beroep beoogt en in het

- bijzonder nutteloze werklast en kosten wil vermijden door niet langer niet-betwiste beslissingen aan de appelrechter voor te leggen;
- door de verplichting de grieven nauwkeurig te bepalen de appellant wordt gedwongen na te denken over de wenselijkheid en de gevolgen van het instellen van het hoger beroep en de geïntimeerde dadelijk kan uitmaken welke beslissingen van het eerste vonnis worden betwist en waarover hij in hoger beroep verweer zal moeten voeren;
 - aan alle partijen die een hoofdberoep of volgberoep aantekenen op straffe van vervallenverklaring van dat hoger beroep de verplichting wordt opgelegd te preciseren welke punten van het in eerste aanleg gewezen vonnis zouden moeten worden gewijzigd, zonder dat zij evenwel daartoe de argumenten voor de beoogde wijzigingen dienen op te geven;
 - het modelgrievensformulier vooral bedoeld is voor hen die geen advocaat hebben noch een ruime scholing om zich bewust te zijn van de draagwijdte van de akte van hoger beroep en van de mogelijkheid om die te beperken en om hen in staat te stellen te preciseren op welke punten de in eerste aanleg gewezen beslissing moet worden gewijzigd;
 - bij een gebruik van het grievensformulier het niet de bedoeling kan zijn dat systematisch alle grieven worden aangevinkt, aangezien daardoor de beoogde doelstelling niet kan worden bereikt.

6. Uit het voorgaande volgt dat de door artikel 204 Wetboek van Strafvordering aan een appellant opgelegde verplichting om op straffe van vervallenverklaring van het hoger beroep nauwkeurig de grieven op te geven tegen de beroepen beslissing, in overeenstemming is met artikel 6 EVRM.

7. Een grief als bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering is de specifieke aanwijzing door de appellant van een afzonderlijke beslissing van het beroepen vonnis, waarvan hij de hervorming door de appelrechter vraagt. Niet is vereist dat de appellant in zijn verzoekschrift of zijn grievensformulier reeds opgave doet van de redenen waarom hij die hervorming vraagt.

8. Het staat aan de appelrechter om onaantastbaar in feite te oordelen of de appellant in het verzoekschrift of in het grievensformulier zijn grieven tegen het beroepen vonnis voldoende nauwkeurig heeft opgegeven, zoals vereist door artikel

204 Wetboek van Strafvordering. Bij die beoordeling kan de appelrechter onder meer in aanmerking nemen dat een appellant die gebruik maakt van het grievenformulier ook grieven heeft aangevinkt die geen enkele relevantie hebben voor de beroepen beslissing.

9. Uit de enkele omstandigheid dat een appellant aangeeft dat zijn grieven betrekking hebben op alle telastleggingen waarvoor hij werd veroordeeld of dat de motieven die hij opgeeft voor zijn grieven weinig of nietszeggend zijn, kan evenwel niet worden afgeleid dat de grieven niet nauwkeurig zijn.

10. Het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

11. Het arrest stelt vast dat:

- de eiser zo goed als alle rubrieken aanvinkte (behalve de rubrieken 1.5 "*internering*" en 1.6 "*niet toepassen van gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting*");
- de eiser voor het overige slechts zeer algemene ("*alle tenlasteleggingen*") of weinig tot nietszeggende ("*niet akkoord met uitgesproken maatregel*", "*voorbehouden*") bemerkings heeft gemaakt bij een beperkt aantal van de aangevinkte rubrieken;
- de eiser zowel de rubrieken 1.1 ("*schuldigverklaring*"), 1.2 ("*kwalificatie van het misdrijf*") als 1.11 ("*vrijspraak*") aanvinkte met de vermelding "*alle tenlasteleggingen*", terwijl er in het beroepen vonnis helemaal geen sprake is geweest van een herkwalificatie van bepaalde feiten en er evenmin sprake is van een vrijspraak voor bepaalde feiten;
- de eiser de volledige hoofdrubriek 2 heeft aangevinkt, terwijl hij in het beroepen vonnis op burgerrechtelijk gebied zelfs niet werd veroordeeld.

12. Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat:

- de eiser de rubrieken 1.1 ("*schuldigverklaring*") en 1.2 ("*kwalificatie van het misdrijven*") heeft aangevinkt met de vermelding "*alle tenlasteleggingen*", waarbij het grievenformulier voor de beide rubrieken voorschrijft dat de telastleggingen moeten worden gepreciseerd;

- de eiser aan alle telastleggingen werd schuldig verklaard;
- de eiser de rubrieken 1.2 ("*kwalificatie van het misdrijf*") en 1.11 ("*vrijspraak*") heeft aangevinkt met telkens de vermelding "*alle tenlasteleggingen*", waarmee hij kennelijk aangaf dat hij voor alle telastleggingen zijn schuldigverklaring betwistte en de vrijspraak wenste;
- de eiser weliswaar alle rubrieken onder de hoofdrubriek "*2. burgerlijk gebied*" heeft aangevinkt, maar dit met vermelding van "*vrijwillig tussenkomende partij*", waarbij hij kennelijk aangaf zich gegriefd te voelen door de beslissing op de vordering tot herstel van de verweerder, waartoe hij was veroordeeld.

Op grond van die vaststellingen kan het arrest niet wettig oordelen dat de eiser niet heeft voldaan aan de door artikel 204 Wetboek van Strafvordering opgelegde verplichting zijn grieven voldoende nauwkeurig op te geven en kan het op die grond de eiser niet vervallen verklaren van zijn hoger beroep.

Het middel is gegrond.

Overige middelen

13. De middelen die niet kunnen leiden tot ruimere cassatie of cassatie zonder verwijzing, behoeven geen antwoord.

Omvang van de cassatie

14. De vernietiging van de vervallenverklaring van het hoger beroep van de eiser leidt tot de vernietiging van de overige beslissingen van het arrest gelet op het nauw verband tussen die beslissingen, met uitzondering van de beslissing waarbij het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk wordt verklaard.

Dictum

Het Hof,

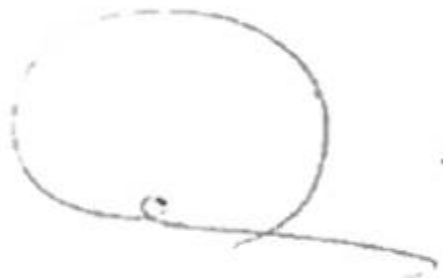
Vernietigt het bestreden arrest behoudens waar het het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de beslissing over de kosten aan en laat die over aan de verwijzingsrechter.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Gent.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit voorzitter Paul Maffei, als voorzitter, de raadsheren Filip Van Volsem, Alain Bloch, Antoine Lievens en Erwin Francis, en op de openbare rechtszitting van 28 februari 2017 uitgesproken door voorzitter Paul Maffei, in aanwezigheid van advocaat-generaal Luc Decreus, met bijstand van griffier Frank Adriaensen.

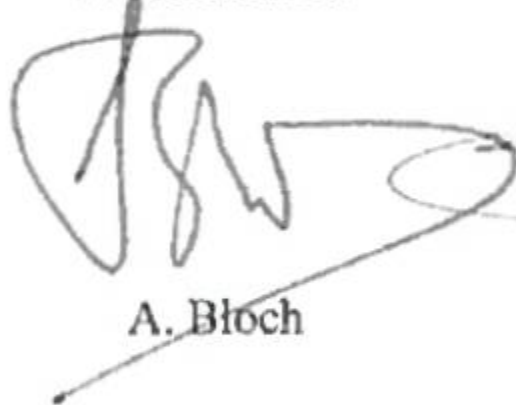

F. Adriaensen

E. Francis

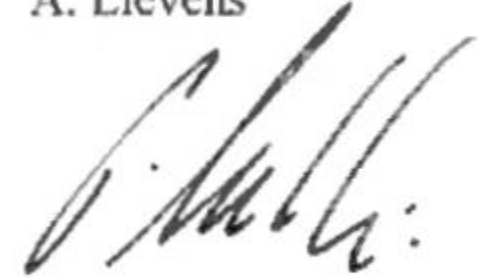
A. Lievens

A. Bloch

F. Van Volsem

P. Maffei

Hof van Cassatie

Tweede kamer

P.16.1177.N

Op **16 JAN. 2017** ter griffie
van het Hof van Cassatie neergelegd
ontvangen: **1**
(goedgekeurd de doorhaling van één woord)
Griffier,

Mike VAN BENEDEEN
Griffier

MEMORIE TOT STAVING

Voor:

De heer _____, geboren te _____
op _____, wonende te _____

Eiser tot cassatie,

hebbende als raadsman mr. Joris Van Cauter, advocaat met kantoor te 9000 GENT, Gustaaf Callierlaan 175, overeenkomstig artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 10 oktober 2014 tot vaststelling van de vereisten van de opleiding bepaald in artikel 425, § 1, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering *juncto* artikel 429 Sv. houder van het getuigschrift van opleiding in cassatieprocedures in strafzaken 2015 (nr. OVB-15-363).

Tegen:

1. De Procureur-Generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen

Verweerder in cassatie,

2. De Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, met diensten gevestigd te 1210 Brussel (Sint-Joost-ten-Node), Koning Albert II-laan 19 bus 22,

Oorspronkelijk eiser tot herstel,

Thans verweerder in cassatie,

*
* *

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser tot cassatie heeft de eer volgende cassatiemiddelen aan te wenden tot staving van het cassatieberoep dat hij heeft ingesteld tegen het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen (12^e kamer) dd. 2 november 2016.

Onder voorbehoud van alle recht en zonder nadelige erkenning.

*
* *

RELEVANTE FEITEN EN PROCEDUREVERLOOP

Eiser tot cassatie werd bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen (AC1 kamer) dd. 21 maart 2016 veroordeeld wegens huisjesmelkerij tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van vier maal 500 EUR (viermaal 3.000 EUR na opdecimen), beiden uitgesteld voor een periode van drie jaar.

Daarnaast werd eiser veroordeeld tot betaling van een bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders ten bedrage van 25 EUR (150 EUR na opdecimen), de kosten van het geding ten belope van 144,31 EUR en een vergoeding van 51,20 EUR.

Bovendien werden de vermogensvoordelen ten belope van 5.000 EUR verbeurdverklaard, zijnde de vermogensvoordelen die eiser rechtsreeks uit het misdrijf zou hebben verkregen, op de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en op de inkomsten uit belegde voordelen.

Tot slot beval het vonnis dat aan het pand gelegen te :
gekadastrerd als met een oppervlakte van
322 m², aangezien het niet in aanmerking komt voor renovatie-, verbeterings- of
aanpassingswerken, een andere bestemming dient gegeven te worden volgens de bepalingen
van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening, hetzij dat het pand moet worden gesloopt,
tenzij de sloop verboden is, en dit binnen een termijn van 10 maanden te rekenen vanaf het in
kracht van gewijsde treden van het vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 150,00
EUR per dag vertraging in het niet nakomen deze verplichting. De WOONINSPECTEUR
VAN HET VLAAMS GEWEST werd gemachtigd om, indien het vonnis niet werd ten
uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien, waarbij eiser
gehouden is alle uitvoeringskosten te dragen.

Op 19 april 2016 stelde eiser tot cassatie hoger beroep in tegen alle beschikkingen van dit
vonnis.

Op 19 april 2016 werd namens eiser tot cassatie tevens een grievenformulier neergelegd ter
griffie van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, overeenkomstig artikel 204, derde lid
Wetboek van Strafvordering.

Op dit grievenformulier zijn volgende grieven aangekruist:

- op strafgebied:

x 1.1 schuldigverklaring (met precisering: alle tenlasteleggingen)

- x 1.2 kwalificatie van het misdrijf (met precisering: alle tenlasteleggingen)
- x 1.3 voorschriften betreffende de rechtspleging
- x 1.4 strafmaat
- x 1.7 verbeurdverklaring (met precisering: niet akkoord met uitgesproken maatregel)
- x 1.8 andere maatregelen: herstelmaatregel – dwangsom
- x 1.9 verjaring
- x 1.10 schending EVRM
- x 1.11 vrijspraak (met precisering: alle tenlasteleggingen)
- x 1.12 andere (met precisering: voorbehouden)

- op burgerlijk gebied:

- x 2.1 ontvankelijkheid
- x 2.2 causaal verband
- x 2.3 schadebegroting (cijfers)
- x 2.4 interesten
- x 2.5 andere (met precisering: voorbehouden).

Op 20 april 2016 stelde het openbaar ministerie eveneens hoger beroep in tegen alle beschikkingen op strafgebied.

Bij arrest van 2 november 2016 verklaarde het Hof van Beroep te Antwerpen (12^e kamer) het hoger beroep van eiser tot cassatie vervallen, verklaarde het Hof het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk en bevestigde het Hof het bestreden vonnis, binnen de perken van het hoger beroep.

Tegen dit arrest meent eiser tot cassatie gerechtigd te zijn volgende cassatiemiddelen te kunnen invoeren.

EERSTE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen

- Artikel 204 Wetboek van Strafvordering;

- Artikel 6, §1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna 'EVRM');
- Artikel 14.5 van het Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna 'BUPO');
- De algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en van het recht van verdediging.

Aangevochten beslissing:

Het bestreden arrest oordeelt als volgt:

"Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

(...)

2. De beklaagde formuleerde meerdere grieven, aan de hand van het bij Koninklijk Besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering (BS 19 februari 2016) vastgestelde formulier, dat geldt als verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering en dat ondertekend werd door zijn raadsman, door aankruising van de op dat formulier voorziene rubrieken 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.7, 1.8, 1.9, 1.10, 1.11, 1.12, 2.1, 2.2, 2.3, 2.4 en 2.5 en met de volgende bijkomende vermeldingen hieronder in het cursief weergegeven (cursivering door het hof):"

(...)

"4. Het Openbaar Ministerie vorderde ter terechtzitting om het hoger beroep van de beklaagde vervallen te verklaren om reden dat zijn grievenformulier, door de wijze waarop het is ingevuld (gedeeltelijk door loutere aankruising van rubrieken, gedeeltelijk door eigen summiere vermeldingen), niet overeenkomstig artikel 204,

derde lid Wetboek van Strafvordering nauwkeurig de grieven zou bepalen die tegen het vonnis zijn ingebracht (met inbegrip van de procedurele grieven)."

(...)

"4.1 Artikel 89 van de wet van 5 februari 2016 houdende wijzigingen van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (hierna "Potpourri II") heeft artikel 204 Wetboek van strafvordering vervangen (met inwerkingtreding op 1 maart 2016) door volgende bepaling:

"Art. 204. Op straffe van verval van het hoger beroep bepaalt het verzoekschrift nauwkeurig de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, met inbegrip van de procedurele grieven, en wordt het verzoekschrift binnen dezelfde termijn en op dezelfde griffie ingediend als de in artikel 203 bedoelde verklaring. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de eiser in beroep of zijn advocaat, of door een ander bijzonder gevolmachtigde. In dit laatste geval wordt de volmacht bij het verzoekschrift gevoegd.

Dit verzoekschrift kan ook rechtstreeks worden ingediend op de griffie van de rechtbank of het hof waarvoor het hoger beroep wordt gebracht.

Daartoe kan een formulier, waarvan het model wordt bepaald door de Koning, worden gebruikt.

Deze bepaling geldt ook voor het openbaar ministerie.

Het formulier waarvan sprake in de (sic) derde lid werd vastgelegd in het Koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering (BS 19 februari 2016). Het is dergelijk formulier dat de beklaagde ter griffie neerlegde.

Op dit formulier kunnen een aantal rubrieken worden aangevinkt, zowel wat de beschikkingen van het bestreden vonnis op strafgebied (hoofdrubriek 1.) als op burgerlijk gebied (hoofdrubriek 2.) betreft. Bij deze rubrieken is niet enkel een vakje voorzien om aan te vinken maar ook ruimte voor meer toelichting bij de desbetreffende rubriek.

Het is correct, zoals de beklaagde in conclusie opmerkt, dat de minister van justitie tijdens de behandeling van het wetsontwerp van de Potpourri II in de Commissie voor de Justitie in verband met het (uiteeraard toen nog op te stellen) grievenformulier aangaf dat men zou kunnen volstaan met het louter aanvinken van de vakjes van de respectievelijke rubrieken (zie Verslag namens de Commissie voor de Justitie, Parl. St. Kamer 2015-16, DOC 54 1418/005, 119: "...ofwel verduidelijkt men het waarom in het grievenformulier ofwel kruist men gewoon aan.").

Deze eerder minimalistische interpretatie van de wettelijke vereiste van artikel 204 Wetboek van Strafvordering dat het verzoekschrift nauwkeurig de grieven moet bepalen die tegen het vonnis worden ingebracht werd in de eerste commentaren bij dit nieuwe artikel in de rechtsleer zowel verdedigd als bekritiseerd. Zo wordt bijvoorbeeld, naar het oordeel van het hof terecht, gesteld dat het systematisch aanvinken van alle rubrieken elke zin aan het door het nieuwe artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingestelde grievenstelsel ontnemt en dat voor bepaalde rubrieken zoals de schuldigverklaring, de kwalificatie van het misdrijf en de vrijspraak minstens de tenlasteleggingen zouden moeten worden gepreciseerd waarop het hoger beroep betrekking heeft.

In ieder geval is het hof van oordeel dat, wanneer een beklaagde er voor kiest om gebruik te maken van het bij Koninklijk Besluit vastgestelde formulier, dit grievenformulier in zijn geheel moet worden bekeken om na te gaan of er in concreto wel degelijk sprake is van nauwkeurige grieven zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

In dit geval stel het hof echter vast dat:

- de beklaagde zo goed als rubrieken aanvinkte (behalve rubrieken 1.5 "internering" en 1.6 "niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting"),*
- de beklaagde voor het overige slechts zeer algemene ("alle tenlasteleggingen") of weinig tot niets zeggende ("niet akkoord met uitgesproken maatregel", "voorbehouden") bemerkingen heeft gemaakt bij een beperkt aantal van de aangevinkte rubrieken,*

- de beklaagde zowel rubrieken 1.1 ("schuldigverklaring"), 1.2 ("kwalificatie van het misdrijf") als 1.11 ("vrijspraak") aanvinkte met de vermelding "alle tenlasteleggingen", terwijl er in het bestreden vonnis helemaal geen sprake is geweest van een herkwalificatie van bepaalde feiten en er evenmin sprake is geweest van een vrijspraak voor bepaalde feiten,

- de beklaagde de volledige hoofdrubriek 2. Heeft aangevinkt, terwijl hij in het bestreden vonnis op burgerrechtelijk gebied zelfs niet werd veroordeeld (er stelde zich ook niemand burgerlijke partij in eerste aanleg, enkel een eiser tot herstel).

Samengelezen brengen deze vaststellingen het hof tot het besluit dat de beklaagde met dit verzoekschrift, in zijn geheel beschouwd, allerm minst nauwkeurig de grieven heeft bepaald die tegen het vonnis werden ingebracht."

(...)

"Gelet op het bovenstaande is het hoger beroep van de beklaagde vervallen."

Grief: schending artikel 204 Wetboek van Strafvordering, de artikelen 6, §1 EVRM en 14.5 BUPO, alsook de algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en van het recht van verdediging

1. Het bestreden arrest verklaart ten onrechte het hoger beroep van eiser tot cassatie vervallen wegens afwezigheid van nauwkeurig bepaalde grieven.

2. Artikel 204 Wetboek van Strafvordering houdt de verplichting in om bij het instellen van het hoger beroep een verzoekschrift in te dienen waarin de grieven die tegen het bestreden vonnis worden ingebracht nauwkeurig worden omschreven 'op straffe van verval het hoger beroep'.

Een 'grief' zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering is de specifieke aanwijzing door de appellant van een afzonderlijke beslissing van het beroepen vonnis,

waarvan hij de hervorming door de appelrechter vraagt. Niet vereist is dat de appellant in zijn verzoekschrift of in zijn grievenformulier reeds opgave doet van de redenen waarom hij die hervorming vraagt (Cass. 18 oktober 2016, NC 2016, 506, P.16.0818.N).

3. Eiser tot cassatie maakte bij het aanduiden van zijn grieven tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen (AC1 kamer) dd. 21 maart 2016 gebruik van het grievenformulier zoals concreet uitgewerkt in het Koninklijk Besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering (BS 19 februari 2016, vierde editie) (hierna 'standaardgrievenformulier').

Inmers voorziet artikel 204, derde lid Wetboek van Strafvordering uitdrukkelijk dat voor het bepalen van de grieven een formulier kan worden gebruikt, waarvan het model wordt bepaald door de Koning.

4. De mogelijkheid om bij het preciseren van de grieven gebruik te maken van een grievenformulier is een gevolg van de weloverwogen keuze van de wetgever om de aanduiding van de grieven eenvoudig te houden.

Het was de bedoeling dat het zou volstaan dat de appellant nauwkeurig de punten aanduidt die hij precies wenst aan te vechten, zonder dat hij met betrekking tot deze punten dient aan te duiden waarom hij het niet eens is met het desbetreffende punt (zie Verslag in eerste lezing namens de commissie voor de justitie uitgebracht door de dames Özlem ÖZEN en Kristien VAN VAERENBERGH, *Parl. St. Kamer* 2015-16, 54-1418/005, 15, 30, 115; Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer* 2015-16, nr. 1418/001, p. 84 - 85; bevestigend zie o.m. R. VERSTRAETEN, "Stevige verbouwingen in het strafprocesrecht: de procedure met voorafgaande erkenning van schuld, de invoering van conclusietermijnen in strafzaken en een vernieuwd stelsel van rechtsmiddelen" in F. VERBRUGGEN, *Themis straf- en strafprocesrecht*, die Keure, Brugge, 2016, 166-167, nr. 76; E. VAN DOOREN en M. ROZIE, Het hoger beroep in strafzaken in een nieuw kleedje, *NC* 2016, 123; Conclusie Advocaat-generaal met opdracht A. WINANTS bij Cass 18 oktober 2016, P.16.0818.N, *NC* 2016, 509).

Om die reden verduidelijkte de minister van justitie:

“ofwel verduidelijkt men het waarom in het grievenformulier ofwel kruist men gewoon aan” (Verslag in eerste lezing namens de commissie voor de justitie uitgebracht door de dames Özlem ÖZEN EN Kristien VAN VAERENBERGH, *Parl. St. Kamer* 2015-16, 54-1418/005, 119).

5. Bijgevolg volstaat in principe en in de meeste gevallen het aankruisen van de in het grievenformulier vermelde grieven, *quod in casu* (T. DE MEESTER, Bepalingen betreffende het hoger beroep, in *Potpourri II – Strafrecht en strafprocesrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2016, p. 136, 138).

6. Dat bepaalde rechtsleer stelt dat uit de *ratio legis* van het grievenstelsel volgt dat het bij het gebruik van het standaardgrievensformulier noodzakelijk is om voor de vakjes die betrekking hebben op de schuldigverklaring, de kwalificatie van het misdrijf en de vrijspraak minstens de tenlasteleggingen te preciseren waarop het hoger beroep betrekking heeft (zie o.m. E. VAN DOOREN en M. ROZIE, *Het hoger beroep in strafzaken in een nieuw kleedje*, *NC* 2016, 124-125).

Nu eiser tot cassatie in zijn grievenformulier met betrekking tot deze vakjes vermeldt “alle tenlasteleggingen”, geeft hij te kennen dat hieronder alle tenlasteleggingen dienen te worden begrepen en bepaalt het grievenformulier ook met betrekking tot deze categorieën nauwkeurig de grieven.

7. In zoverre het bestreden arrest uit de vaststellingen dat (i) zo goed als alle rubrieken van het grievenformulier werden aangevinkt, (ii) zeer algemene of weinig tot niets zeggende bemerkingen werden gemaakt bij een aantal van de aangevinkte rubrieken en (iii) bepaalde rubrieken werden aangevinkt die niet van toepassing waren, tot het verval van het hoger beroep van eiser besluit, schendt het artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

8. Bovendien vormt een dergelijk strikt formalisme een inbreuk op het recht op een eerlijk proces van eiser tot cassatie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft namelijk in het arrest *WALCHLI t. Frankrijk* de mogelijkheid om het recht op het uitoefenen van een rechtsmiddel aan wettelijke voorwaarden te onderwerpen getoetst aan artikel 6 van het Verdrag van 4

november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):

“Il résulte de ces principes que si le droit d'exercer un recours est bien entendu soumis à des conditions légales, les tribunaux doivent, en appliquant des règles de procédure, éviter à la fois un excès de formalisme qui porterait atteinte à l'équité de la procédure, et une souplesse excessive qui aboutirait à supprimer les conditions de procédure établies par les lois” (EHRM 26 juli 2007, nr. 35787/03, Walchli / Frankrijk, § 29)

Vrije vertaling:

“Het volgt uit deze principes dat als het recht om een rechtsmiddel aan te wenden wordt onderworpen aan wettelijk voorwaarden, de rechtbanken bij de toepassing van deze procedureregels op hun beurt moeten vermijden om een excessief formalisme aan de dag te leggen dat afbreuk doet aan de evenwichtigheid van de procedure noch een excessieve soepelheid die leidt tot een opheffing van de wettelijke procedurele voorwaarden” (EHRM 26 juli 2007, nr. 35787/03, Walchli / Frankrijk, § 29).

9. Om deze redenen schendt het bestreden arrest artikel 204 Wetboek van Strafvordering, de artikelen 6, §1 EVRM en 14.5 BUPO, alsook de algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en van het recht van verdediging.

TOELICHTING

- In haar advies bij de Wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (BS 19 februari 2016) waarschuwde de Raad van State dat een overdreven formalistische interpretatie van de vereiste dat de grieven “nauwkeurig” dienen te worden geformuleerd, strijdig is met het recht op een eerlijk proces.

Om die reden achtte de Raad van State het noodzakelijk om de exacte draagwijdte van artikel 204 Wetboek van Strafvordering beter te omschrijven (Advies van de Raad van State, nr. 57

792/I/V van 23 september 2015, Parl. St. Kamer 2015-16, nr. 1418/001, 295-297 (eigen onderlijning):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het bij artikel 2 van het Zevende Protocol bij het EVRM gegarandeerde recht op dubbele aanleg in strafzaken kan worden onderworpen aan beperkingen, zoals ontvankelijkheidsvoorwaarden, op voorwaarde dat de beperkingen een wettig doel nastreven en er een redelijk verband bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel en de kern van het recht niet wordt aangetast. De staten hebben daarbij een ruime beoordelingsbevoegdheid. Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat er tegen de verplichting bedoeld in het ontworpen artikel 204 principieel geen bezwaar bestaat. Evenwel dient de exacte draagwijdte ervan beter te worden bepaald, te meer nu daaromtrent in de memorie van toelichting geen volledige klaarheid wordt verschaft. Uit de verklaring van de gemachtigde, die evenwel niet geheel lijkt te sporen met wat in de memorie van toelichting wordt vooropgesteld, kan worden afgeleid dat enkel dient te worden aangegeven op welk punt de bestreden beslissing moet worden hervormd, maar niet waarom dat dient te gebeuren.”

(...)

“70. Het vereiste, opgenomen in dezelfde bepaling, dat de grieven “nauwkeurig” dienen te worden geformuleerd, moet worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin wordt geoordeeld dat “si le droit d'exercer un recours est bien entendu soumis à des conditions légales, les tribunaux doivent, en appliquant des règles de procédure, éviter à la fois un excès de formalisme qui porterait atteinte à l'équité de la procédure, et une souplesse excessive qui aboutirait à supprimer les conditions de procédure établies par les lois.”

Vrije vertaling:

“indien het recht om een rechtsmiddel aan te wenden wordt onderworpen aan wettelijk voorwaarden, de rechtbanken bij de toepassing van deze procedureregels op

hun beurt moeten vermijden om een excessief formalisme aan de dag te leggen dat afbreuk doet aan de evenwichtigheid van de procedure noch een excessieve soepelheid die leidt tot een opheffing van de wettelijke procedurele voorwaarden.”

- Bovendien dient vastgesteld te worden dat nergens werd vastgelegd dat het niet toegelaten is alle onderdelen op het standaardgrievensformulier aan te kruisen.

Sommige rechtsleer adviseert zelfs om dit te doen:

“Een advocaat die een risico ziet dat hij opgevolgd zal worden maar nog wel het grievensformulier moet invullen, zal dan wellicht aangeven dat hij alle punten van de uitspraak in eerste aanleg betwist, teneinde ieder risico van beroepsaansprakelijkheid te vermijden.” (R. VERSTRAETEN, “Stevige verbouwingen in het strafprocesrecht: de procedure met voorafgaande erkenning van schuld, de invoering van conclusietermijnen in strafzaken en een vernieuwd stelsel van rechtsmiddelen” in F. VERBRUGGEN, *Themis straf- en strafprocesrecht*, die Keure, Brugge, 2016, 170-171).

“Niets belet dat degene die hoger beroep instelt, bv. onder tijdsdruk of uit voorzichtigheid, in het grievensformulier alle mogelijke grieven aankruist en als precisering alle mogelijke tenlasteleggingen vermeldt, om naderhand, wanneer er meer zicht is op wat precies het voorwerp van het hoger beroep dient uit te maken, al dan niet afstand van hoger beroep te doen voor bepaalde grieven” (B. MEGANCK, De wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (Potpourri II), gewikt en gewogen, V.12 Hoger beroep, *T.Strafr.* 2016, 44).

TWEEDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen

- Artikel 204 Wetboek van Strafvordering

Aangevochten beslissing:

Het bestreden arrest oordeelt als volgt:

"In ieder geval is het hof van oordeel dat, wanneer een beklaagde er voor kiest om gebruik te maken van het bij Koninklijk Besluit vastgestelde formulier, dit grievenformulier in zijn geheel moet worden bekeken om na te gaan of er in concreto wel degelijk sprake is van nauwkeurige grieven zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

In dit geval stel het hof echter vast dat:

- de beklaagde zo goed als rubrieken aanvinkte (behalve rubrieken 1.5 "internering" en 1.6 "niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting"),*
- de beklaagde voor het overige slechts zeer algemene ("alle tenlasteleggingen") of weinig tot niets zeggende ("niet akkoord met uitgesproken maatregel", "voorbehouden") bemerkingen heeft gemaakt bij een beperkt aantal van de aangevinkte rubrieken,*
- de beklaagde zowel rubrieken 1.1 ("schuldigverklaring"), 1.2 ("kwalificatie van het misdrijf") als 1.11 ("vrijspraak") aanvinkte met de vermelding "alle tenlasteleggingen", terwijl er in het bestreden vonnis helemaal geen sprake is geweest van een herkwalificatie van bepaalde feiten en er evenmin sprake is geweest van een vrijspraak voor bepaalde feiten,*
- de beklaagde de volledige hoofdrubriek 2. Heeft aangevinkt, terwijl hij in het bestreden vonnis op burgerrechtelijk gebied zelfs niet werd veroordeeld (er stelde zich ook niemand burgerlijke partij in eerste aanleg, enkel een eiser tot herstel).*

Samengelezen brengen deze vaststellingen het hof tot het besluit dat de beklaagde met dit verzoekschrift, in zijn geheel beschouwd, allerm minst nauwkeurig de grieven heeft bepaald die tegen het vonnis werden ingebracht."

(...)

"Gelet op het bovenstaande is het hoger beroep van de beklaagde vervallen."

Grief: schending artikel 204 Wetboek van Strafvordering

1. De devolutieve werking van het hoger beroep wordt bepaald door de akte van hoger beroep (artikel 203 Wetboek van Strafvordering).

Slechts daarna wordt deze devolutieve werking beperkt door toedoen van nauwkeurig aangevoerde grieven (en eventuele ambtshalve grieven) (E. VAN DOOREN en M. ROZIE, Het hoger beroep in strafzaken in een nieuw kleedje, NC 2016, 127).

2. Artikel 204 Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoegd bij artikel 89 van de Wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (BS 19 februari 2016) bepaalt inzake deze grieven:

"Op straffe van verval van het hoger beroep bepaalt het verzoekschrift nauwkeurig de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, met inbegrip van de procedurele grieven, en wordt het verzoekschrift binnen dezelfde termijn en op dezelfde griffie ingediend als de in artikel 203 bedoelde verklaring. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de eiser in beroep of zijn advocaat, of door een ander bijzonder gevolmachtigde. In dit laatste geval wordt de volmacht bij het verzoekschrift gevoegd.

Dit verzoekschrift kan ook rechtstreeks worden ingediend op de griffie van de rechtbank of het hof waarvoor het hoger beroep wordt gebracht.

Daartoe kan een formulier, waarvan het model wordt bepaald door de Koning, worden gebruikt.

Deze bepaling geldt ook voor het openbaar ministerie."

2. Uit deze bepaling volgt dat de rechter dient na te gaan of de grieven 'nauwkeurig' werden bepaald.

Dat het Hof van Beroep te Antwerpen voor elk van de door eiser tot cassatie middels zijn verzoekschrift dd. 19 april 2016 opgeworpen grieven diende na te gaan of deze voldoende nauwkeurig werden bepaald (niet uiteengezet) (bevestigend, zie o.m. Gent 8 november 2016 (arrest nr. C/1437/2016), nt uitg., stuk 1).

De sanctie van het "verval van het hoger beroep" hecht zich vervolgens aan elke grief die niet nauwkeurig werd bepaald.

3. Het bestreden arrest beoordeelt ten onrechte enkel 'in globo' of de door eiser tot cassatie aangevoerde grieven nauwkeurig werden bepaald.

Meer in het bijzonder stelt het arrest dat "*dit grievenformulier in zijn geheel moet worden bekeken*" en besluit het dat "*[s]amengelezen (...) de beklaagde met dit verzoekschrift, in zijn geheel beschouwd, allerm minst nauwkeurig de grieven heeft bepaald die tegen het vonnis worden ingebracht.*"

4. Een dergelijke beoordeling laat niet toe om *in concreto* na te gaan in hoeverre de devolutieve werking van het hoger beroep wordt beperkt door de nauwkeurig aangevoerde grieven (en eventuele ambtshalve grieven) en schendt artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

DERDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen

- Artikel 204 Wetboek van Strafvordering;
- Artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet

- Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna 'EVRM');
- Artikel 14 van het Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna 'BUPO');
- Artikel 861 en 1057,7° gerechtelijk Wetboek
- Artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof
- De algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en van het recht van verdediging.

Aangevochten beslissing:

Het bestreden arrest oordeelt als volgt:

"4.3. er zijn ook geen redenen om de door de beklaagde voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Het Hof meent immers dat artikel 204 Wetboek van Strafvordering de in de voorgestelde vragen vermelde artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM(en/of artikel 2.1 van het Zevende Aanvullend Protocol bij het EVRM en/of artikel 14.5 IVBPR) klaarblijkelijk niet schenden en dat het antwoord op deze prejudiciële vragen bovendien niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen (artikel 26, §2 en §4 Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof). De vragen gaan naar het oordeel van het hof immers uit van een verkeerde juridische en ook een verkeerde feitelijke premisse.

Vooreerst kan de (relatieve) nietigheid voor de civiele akte van hoger beroep (samenlezing artikelen 861 en 1057, 7° Gerechtelijk Wetboek) als sanctie niet zonder meer worden vergeleken met het "verval" van het hoger beroep zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering. Een onnauwkeurig ingevuld grievenformulier maakt de penale beroepsakte op zich niet nietig. Het hof wijst er n dat kader bijvoorbeeld op dat niets belet dat de onnauwkeurigheid van een grievenformulier

binnen de wettelijke termijn zou worden rechtgezet door het indienen van een tweede formulier.

Bovendien kan niet omheen de vaststelling dat het Openbaar Ministerie in deze zaak wel degelijk heeft gevorderd dat het hoger beroep van de beklaagde vervallen zou worden verklaard. De vergelijking met het civiele hoger beroep (in de hypothese dat een tegenpartij geen exceptie van nietigheid oproept bij een schending van artikel 1057, 7° Gerechtelijk Wetboek) gaat ook hier niet op en mist feitelijke grondslag."

Grief: schending artikel 204 Wetboek van Strafvordering, artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet, artikel 6 EVRM, artikel 14 BUPO, Artikel 861 en 1057,7° gerechtelijk Wetboek, Artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, de algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en van het recht van verdediging.

Eerste onderdeel: schending artikel 204 Sv. en artikel 861 Ger. W.

1. Ten onrechte oordeelt het bestreden arrest dat het hoger beroep van eiser vervallen dient te worden verklaard. Het bestreden arrest komt tot die conclusie door een loutere legaliteitstoetsing: artikel 204 Sv. voorziet in de vervallenverklaring als sanctie.

Aan de toetsing van de legitimiteit van de sanctie (artikel 861 Ger. W.) en de proportionaliteit wordt voorbijgegaan.

Het bestreden arrest merkt enkel op dat het openbaar ministerie de vervallenverklaring van het hoger beroep heeft gevorderd. Het feit dat het openbaar ministerie geen enkele belangenschade heeft opgeworpen of aannemelijk heeft gemaakt wordt niet in rekening gebracht. Ook wordt in het bestreden arrest geen enkele afweging gemaakt van belangen en waarden. Het bestreden arrest gaat niet na of de uit te spreken sanctie geen kennelijk onredelijke gevolgen met zich meebrengt in vergelijking met het te bereiken normdoel.

Hierdoor schendt het bestreden arrest artikel 204 Sv. en artikel 861 Gerechtelijk Wetboek.

Tweede onderdeel: schending artikel schending artikel 204 Wetboek van Strafvordering, Artikel 861 en 1057,7° gerechtelijk Wetboek, de artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet, artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, artikel 6 EVRM, artikel 14 BUP, de algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en van het recht van verdediging.

2. In burgerlijke zaken dient de akte van hoger beroep op straffe van nietigheid (onder meer) de uiteenzetting van de grieven tegen de bestreden beslissing te vermelden (art. 1057, 7° Ger.W.).

De aangevoerde grieven moeten specifiek, voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn (J. LAENENS, K. BROECKX, D. SCHEERS en P. THIRIAR, *Handboek gerechtelijk recht*, Intersentia, Antwerpen, 2012, 685, nr. 1616).

De in art. 1057 Ger.W. vervatte nietigheid kan ingevolge art. 861 Ger.W. enkel worden uitgesproken indien het aangeklaagde verzuim of de aangeklaagde onregelmatigheid de belangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt.

Artikel 204 Sv. voorziet in strafzaken niet in een nietigheid maar wel in een verval van het hoger beroep indien het verzoekschrift de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht niet nauwkeurig bepaalt.

Beide sancties zijn naar rechtsgevolgen identiek.

Zowel in het geval de nietigheid van de beroepsakte in burgerlijke zaken wordt uitgesproken als in het geval het verval van het hoger beroep in strafzaken wordt uitgesproken is het gevolg dat de beroepsrechter geen kennis meer neemt van de grond van de zaak.

Er is geen enkele wettelijke reden waarom het sanctieregime in strafzaken stringenter zou dienen te zijn dan in burgerlijke zaken. Wel integendeel, zeker in strafzaken dienen proceshandelingen niet alleen getoetst te worden op hun legaliteit maar zeker ook op legitimiteit, op het normdoel en op proportionaliteit. Dat is ook de *ratio legis* bij de nietigheidsregeling voorzien in artikel 32 Voorafgaande Titel van het wetboek van Strafvordering.

Door het hoger beroep van eiser vervallen te verklaren zonder toetsing van de belangenschade, het normdoel en de proportionaliteit wordt eiser ook ongelijk behandeld en gediscrimineerd.

De interpretatie die door het bestreden arrest aan artikel 204 Wetboek van Strafvordering wordt gegeven schendt om deze redenen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 6 EVRM, artikel 14 BUPO alsook de algemene rechtsbeginselen van het recht op een eerlijk proces en van het recht van verdediging.

Het bestreden arrest oordeelt dan ook ten onrechte dat volgende prejudiciële vragen niet dienden te worden gesteld (schending artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof):

- "Schendt artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering, zoals vervangen bij artikel 89 van de Wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (BS 19 februari 2016) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, voor zover het de sanctie van het verval van het hoger beroep wegens het ontbreken in het verzoekschrift van een nauwkeurige opgave van de tegen het bestreden vonnis ingebrachte grieven niet afhankelijk stelt van het opwerpen van een exceptie in die zin door een partij terwijl in burgerlijke zaken het ontbreken in de akte van beroep van een nauwkeurige opgave van de grieven tegen het bestreden vonnis ingevolge artikel 861 van het Gerechtelijk Wetboek slechts kan leiden tot nietigheid indien deze exceptie door een partij wordt opgeworpen?"

- "Schendt artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering, zoals vervangen bij artikel 89 van de Wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (BS 19 februari 2016) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, voor zover het de sanctie van het verval van het hoger beroep wegens het ontbreken in het verzoekschrift van een nauwkeurige opgave van de tegen het bestreden vonnis ingebrachte grieven niet afhankelijk stelt van het aantonen van belangenschade door de partij die de exceptie opwerpt terwijl in burgerlijke zaken het ontbreken in de

akte van beroep van een nauwkeurige opgave van de grieven tegen het bestreden vonnis ingevolge artikel 861 van het Gerechtelijk Wetboek slechts kan leiden tot nietigheid indien de partij die de exceptie opwerpt aantoont dat het aangeklaagde verzuim of de aangeklaagde onregelmatigheid zijn belangen schaadt?"

3. Eiser verzoekt het Hof de hierboven geciteerde vragen alsnog te stellen aan het grondwettelijk Hof.

* *
*

Op deze gronden en overwegingen, besluit de ondergetekende advocaat, voor eiser in cassatie, dat het U, Hooggeachte Heren en Dames, moge behagen het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en eiser te verwijzen naar een ander Hof van Beroep en uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 16 januari 2017,

Voor eiser in cassatie,

Zijn raadsman

Mr Hanne Olievier
Advocaat bij de balie te Gent, houder van het getuig-
schrift overeenkomstig artikel 425, § 1, 2^e lid Wetboek
van Strafvordering juncto artikel 429 Wetboek van
Strafvordering
loco

mr. Joris Van Cauter, advocaat bij de balie te Gent, houder van het getuigschrift met nr. OVB-15-363.

Voor eensluidend afschrift,
De griffier,
Inventaris van de overtuigingstukken

1. Arrest van het Hof van Beroep te Gent (8^e kamer) dd. 8 november 2016 (arrest nr. C/1437/2016)